

199. Secundò. Dominus dat Petro claves regni cælorum, quæ sunt maximè ad viuificandum, & beneficiandum, vt illis cælestem ianuam hominibus aperiat. Nam cum Petrus summè diligeret Christum, etiam oues eius summè diligebat. At ipse Dominus sibi retinet claves mortis, & inferni, hoc est, vt explicat Andreas Cæsariensis, Richardus Victorinus, potestatem, vt Iudæos, Gentiles, ac tyrannos, hostes suos, suæque Ecclesiæ, morte, ac gehenna puniat, eosque morte, ac inferno aequè, ac diabolum in æternum concludat Iurisdictionem, vt homines regat, tanquam oues fouendo, curando, medicamenque variis modis adhibendo, Petro concedit. At potestatem in aduersarios, vt eos extrema morte, sententia ac damnatione, & inferno obstruat; sibi Christus referuat, & homini non concedit. Nam si homini talis potestas daretur, forte cuncta in magno discrimine versarentur, & in interitum, ac præcipitium ruerent. Cum aliquando Petrus inter medios hostes cum ense se vidisset, *Exemit gladium suum, & percussit seruum principis Sacerdotum, amputauit auriculam eius.* Matth. 26. num. 51. Et nisi Domini præceptum vigeret, multos percuteret, & occideret.

200. Cum Christus Dominus iter faceret, voluit introire ciuitates Samaritanorù, eumque noluerunt recipere, quod cum vidissent Discipuli eius Iacobus, & Ioannes dixerunt; *Domine, vis, dicimus, vt ignis descendat de celo, & consumat illos.* Luc. 9. n. 54. Quæstio est omnibus expositoribus, Quod cum omnes Discipuli hæc vidissent, cur solum peculiariter Iacobus, & Ioannes sunt indignati, locuti, ac ignem mittere voluerunt. Respondet D. Ambrosius ad citatum locum. *Presumunt, quia ad sermonem suum ignis de celo descenderet, quia filij sunt tonitru.* Iacobo, & Ioanni in designatione Apostolorum *imposuit Dominus nomen Bo-anerges, id est filij tonitru.* Marc. 3. num. 13. Communis est Patrum vox, quod nomina imposta à Christo, non erant inania, & vacua, sed simul cum nomine dabatur virtus per ipsù designata. Cum ergo Iacobus & Ioannes ex suo nomine suam virtutè recognoscerent, magno affectu præsumunt, ac volunt, tamquam tonitru filij intonare, fulgurare, ignem in aduersarios mittere, vt eos disperderent, comburerent, ac in cineres redigerent.

QVÆSTIO XXVI.

Quare, cum potestas traditur aliis Apostolis, dicitur dari in celo: at Petro dicitur in regno cælorum?

201. **D**AT Dominus potestatem suis Apostolis in toto Orbe, & ait illis: *Quicumq; alligaueritis super terram, erunt & in celo: & quicumq; solueritis super terram, erunt soluta & in celo.* Matth. 18. num. 18. Confert Dominus potestatem Petro, & exprimitur dari ei in regno cælorum. *Tibi dabo claves regni cælorum.* Et iterum. *Et quicumq; ligaueris, erit ligatum & in calis.* Et iterum. *Et quicumq; solueris, erit solutum & in calis.* Cur aliis dicitur dari potestatem in celo singulariter, Petro verò in calis pluraliter?

202. Dubium excitat, & soluit Origenes homil. 9. in Matth. *Non modica differentia est, ait, quod*

Petro datae sunt claves, non vnius calis, sed multorum cælorum, vt quicumq; ligauerit super terram, sint ligata non tantum in vno celo, sed in omnibus calis. Ad eos autem, qui multi sunt ligatores, & saluatores in terra, sic dicit, vt soluant, vel alligent, non in calis, sicut Petrus, sed in vno celo, quia non sunt in tanta perfectione sicut Petrus, vt alligent, & soluant in omnibus calis. Confer modo potestatem Petri, & cæterorum Apostolorum: nam his dicitur dari potestas in celo, illi autem, non in celo, sed in calis, cælorumque regno: nullum est enim cælum, nullumque cælorum regnum, nullaque Christi Ecclesia, in qua non rutilet Princeps Apostolorum, supra omnia enim regna cælorum, super omnes Ecclesias super omnes homines.

Quamuis enim Apostoli acceperint à Christo Domino immediatè, iuxta citatum Matthæi locum, iurisdictionem, & potestatem necessariam ad suum munus administrandum in toto Orbe: Tamen hæc potestas data fuit Petro cum quadam supereminencia, & excellentia: nam potestas ita fuit data Petro, vt solus ipse haberet successores; aliis vero Apostolis data fuit per modum cuiusdam legationis personalis, quæ cum persona finitur; non enim Apostoli Apostolos creabant, sed Episcopos. Deinde Petro fuit data potestas super alios Apostolos: nam ipsi dictum est à Domino: *Pasce oues meas.* Ioan. 21. Apostoli oues erant Christi, & ideo dicitur cap. In nouo Testamento. dist. 21. & cap. Ita Dominus dist. 19. Petro esse datam potestatem vt capiti, cæteris vt membris. Idem habetur in cap. Cum beatissimus & cap. loquitur. 24. quæst. 1. Et hoc cum multis doctoribus latè explicat Sotus in 4. dist. 1. art. 2. & lib. 1. de Iustitia quæst. 1. art. 3. Bellarminus lib. 4. de Pontif. cap. 23. Suarius lib. 4. de legibus cap. 3. num. 1. & 3.

Hæc ampla potestas data est Petro, eiusque successoribus. Primò vt sacramentalem absolutionem peccatorum in sacramento Pœnitentiæ dignis concedant, indignis verò denegent: æque vt & Eucharistiam, ac alia sacramenta, prout præexistit recipientis dispositio, administrent, vel prohibeant. Secundò vt lapsis pœnitentiam iniungant. Tertiò, vt Excommunicatione, aliisque censuris Ecclesiasticis reum innodent. Quartò vt legibus, ac præceptis, verbi gratia festorum, ieiuniorum, decimarum, &c. fideles constringant. Quintò, vt obligent Christianos fidei definitionibus, dum Pontifex à cathedra definit, & declarat, quid credendum, quidve, vt erroneum, ac hæreticum, respuendum sit. Sextò vt hominibus, fidelibus concedant indulgentias, quæ sunt quædam relaxationes pœnæ temporalis, debita pro peccatis actualibus iam dimissis. Septimò vt & concedant indulgentias pro defunctis, non per modum iuridicæ absolutionis, quia defuncti illis amplius non sunt subditi, sed per modum suffragij, vt Pontifex aperte solet exprinere in bullis, soluendo scilicet pro illis tantum ex thesauro Ecclesiæ, cuius Pontifex est dispensator, quantum pœnarum defuncti Deo debent. Ita S. Thom. Bo-nauentura, Alensis, Gabriel, Maior, Dominicus Soto, Petrus Soto, & alij, quos citant Suarius tom. 4. ad 3. p. disp. 51. sect. 1. num. 3. Bonacina disp. 6. de Indulg. punct. 6. num. 6.

Hinc Petrus ob tam amplam potestatem, à Deo datam, vt omni Ecclesia, in omni cælorum regno maximè venerandus est. Cum Princeps Apostolorum esset in carcere detentus, astat Angelus,

Potestas Pa-tri in omni Ecclesia.

203. Matth. 18.

Potestas Pa-tri quadam excellentia supra alios.

Ioan. 21.

Sotus. Bellarm. Suarius.

204.

Valde ampla Petri potestas.

S. Thomas, S. Sonau. Alensis, Gabriel, Maior, Domin. Soto, Petrus Soto, Suarius, Bonacina, 1

205. Venerandus Petrus ob suam potestatem.

CAPVT VI.

Increpatur Petrus à Iesu.

Matthæi 16. Tunc præcepit Discipulis suis, vt nemini dicerent, quia ipse esset Iesus Christus.

VERSIONES.

Vatablus. Tunc dixit Discipulis suis, ne cui dicerent, quod ipse esset ille Christus.

Syriacus. Vt nemini dicerent, ipsum esse Meschicho.

D. Chrysofom. Quia ipse est Christus. homil. 55.

ALTER TEXTVS.

Marci 8. n. 30. Et comminatus est eis, ne cui dicerent de illo.

Luca 9. n. 21. At ille increpans illos, præcepit, ne cui dicerent hoc.

EXPOSITIO I.

ONFESSVS fuerat Petrus, vt notat Euthymius, Christum verum esse Messiam, verumque Dei filium naturalem: cui confessioni Discipuli consenserant, quam & Christus Dominus probauit, commendauit, ac remunerauit dicens, *Beatus es Simon Bar-jona; eamque à Patre fuisse inspiratam, testificauit, Quia caro, & sanguis non reuelauit tibi, Quibus narratis, & his, quæ de Pontificatu Petri sunt, immediatè scribit D. Matthæus, Præcepit, D. Marcus, Comminatus est, D. Lucas, Increpans, Græcus habet Interminatus est illis, hoc est astrictis, ac rigidis verbis adhibitis præcepit; nam illa verba comminatus, interminatus, increpans quandam vim in ipso præcepto imposito indicant, qua Dominus mandauit suis Discipulis, cognoscentibus, & confidentibus filium Dei, vt tacerent, & aliis non manifestarent vsque ad tempus prædefinitum, quando post Resurrectionem eius, vt palam id prædicarent, in mundum mittendi erant. Pro explicando huius prohibitionis motiuo sit.*

QVÆSTIO I.

Quare Dominus præcepit hinc, vt nemini dicant, ipsum esse Iesum Christum?

QUANTUM nec D. Marcus, nec Lucas admodum aperte expresserint id, quod Christus prohibuit Discipulis, ne aliis dicerent, tamen expressius scribit D. Matthæus, vt nemini dicerent, quia ipse esset Iesus Christus. Et quamuis D. Chrysofomus homil. 55. in Matth. & D. Ambros.

Acto. 12.

Cornelius.

Chrylof.

& ait illi: *Surge velociter, & ceciderunt catenæ de manibus eius.* Acto. 12. num. 7. Et post hæc statim Angelus cunctanter se habuit, ait enim illi: *Præcingere, & calcea te caligas tuas, & dixit illi, circunda tibi vestimentum tuum, Qui velocitatem impetabat, Surge velociter, quomodo statim tot moras nectit, vt præcipiat ei, cingere vestes, calceos, seu sandalia, vt alij volunt, assumere, & vestimentum circumdare; hoc est, vt explicat Cornelius, Tunica, seu super tunicam iniice pallium. Vnde ait D. Chrysofomus homil. 26. Nullus festinans, & euadere volens, tantam diligentiam adhibet, ita vt etiam sandalia accipiat, & se præcingat, Aduerte, quod Angelus festinationem impetabat, quandiu manus Petri vinculis erant ligatæ; at postquam catenæ ceciderunt de manibus eius, ab illisque sunt excussæ, statim cum mora ac cunctatione se habet Angelus. Valde durum, ac insupportabile erat illi vt sacræ illæ manus, tam ampla potestate plenæ, vinculis essent astrictæ, & alligatæ.*

QVÆSTIO XXVII.

Quare in hac potestate Petro tradita prius dixit Dominus ligare, quàm soluere?

206. **I**N CHRISTO Dominus Petro *Quodcumque ligaueris super terram, Deinde & secundo loco: Quodcumque solueris, Cur prius posuit ligare, quam soluere: cum hoc videatur cuiusdam benignitatis, illud vero rigoris signum, & Christus Dominus magno affectu rapiatur ad ea, quæ benignitatis sunt?*

207. Respondeo primò. Ex natura rei prius est ligare, quàm soluere; nam quidquid soluitur supponitur ligatum. Indèque, vt Dominus sermonem suum naturæ rei accommodaret, prius dixit ligare, quam soluere. Secundò. Cum soluere benignitatis sit; tamen ligare cuiusdam rigoris, ac austeritatis est. Agebat Dominus in præsentia de firmitate, ac constantia Ecclesiæ suæ, aduersus quam portæ infernorum non præualebunt, seu non vincunt eam; & vt aduersariæ potestates non præualeant, sed vt vincantur, ac prosterantur, plus proficit rigor, quàm benignitas; punitio, quàm clementia; nam cum inimici non ferantur amore, sed odio, inde non benignitatis signis, sed rigoris disciplinæ acquiescunt.

208. De Christo Domino vaticinatur Psalmographus: *Reges eos in virga ferrea, Psalm. 2. num. 9.* seu, vt legit D. Hilarius, *Comeres eos;* alij apud Lorinum, *Vinces eos, Quomodo in virga ferrea dicitur eius regnum, cum de eius aduentu esset prædictum: Dominus dabit benignitatem, Psal. 84. num. 13. Descendet sicut pluuia in vellus, Psal. 71. num. 6.* Agitur in præsentia de Domini gubernatione. quoad potestatem iniquam, & tyrannicam, vt commentantur Brunonius, & alij. Indèque, non benignitas, sed durissimus rigor in virga ferrea prædicitur eis, vt ait D. Hieronymus. *Reges eos in virga ferrea, id est in dura disciplina, quia corda illorum tortuosa erant, ac proinde non clementia fuerunt emolienda, sed austeritate, ac duritie compescenda.*

Inimici non benigne, sed rigore subiectantur.

208. Psal. 2. Hilarius. Lorinus.

Psal. 74. Psal. 71. Inimici ferro domantur.

Brunonius.

Hieron.

Euthym.

Concordia summa inter Euangelistâs, Græcus.

2.

Chrylof. Ambros.